

РЕШЕНИЕ

№ 1864

гр. София, 23.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 22.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **811** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 87 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на Р. М. М., гражданин на ДР К., ЛНЧ [ЕГН] срещу решение № УП-ОК1/12.11.2021 г. на Интервюиращ орган към председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което е отхвърлена, на основание чл. 70, ал. 1 ЗУБ, като явно неоснователна, молбата ѝ за предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Жалбоподателят твърди, че решението е незаконосъобразно. Административният орган не е изяснил фактическата обстановка и не е направил задълбочен анализ на заявените обстоятелства относно човешките права в страната по произход, което е и съществено нарушение на процесуалните правила. Заявила е, че страда от тежка форма на диабет, за лечението на който е искала да стигне до Франция, като е налице опасност за живота ѝ. Не обсъден изцяло доклада на Е. относно ситуацията на здравеопазването, а са цитирани само отделни изречения. Молбата не е явно неоснователна, а е следвало да бъде разгледана по общия ред. Налице е нарушение на чл. 75, ал. 2 ЗУБ. Представената справка относно ситуацията в К. е обща и не дава отговор на въпроса относно защита правата на гражданите.

Ответникът Интервюиращ орган към председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет моли да се отхвърли жалбата.

Представителят на СГП моли да се потвърди решението.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и представените по делото доказателства, намира за установено следното:

С молба от 14.12.2020 г., подадена от жалбоподателя, е поискано предоставяне на международна закрила. Жалбоподателката е посочила, че е родена на 5.5.1994 г. в [населено място], Демократична Република К., гражданин е на посочената държава, по народност - мулуба, протестант, семейно положение -неомъжена. Личните данни са установени въз основа на декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 ЗУБ.

Видно от протокол за проведено интервю от 23.12.2020 г. жалбоподателката е посочила, че е напуснала страната по произход на 24.11.2020 г. през Турция и оттам преди е влязла в България, не по законоустановения ред - на границата е била задържана, като е заявила, че не притежава паспорт за самоличност; твърдяла е, че го е загубила.

Мотивирала е молбата си със своето заболяване – диабет. Твърдяла е, че според заключението на лекаря положението ѝ е било много сериозно; било е необходимо да замине за Франция на лечение, поради което е предприела това пътуване.

С оспореното в настоящото производство решение, издадено от интервюиращ орган при ДАБ, процесната молба е приета за явно неоснователна. Административният орган е изложил мотиви, че спрямо жалбоподателя не са налице предпоставките за предоставяне стаут на бежанец, поради което следва да се приеме, че тя е мигрант. Не е била преследвана, спрямо нея лично не е оказвано насилие.

По отношение на искането за предоставяне на хуманитарен статут. Направен е извод, че не се установява наличие на сериозни основания за това – не съществува опасност от тежки посегателства по смисъла на чл. 9, ал. 1 ЗУБ. От представена в настоящото съдебно производство актуална справка относно Демократична Република К. с вх. № МД-19/12.1.2020 г., се установява, че не се установяват прадпоставките на чл. 9, ал. 1 ЗУБ, нито разширенията по тълкуването му.

При така установената фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, в предвидената в закона писмена форма.

При постановяването му ответникът НЕ е допуснал съществени нарушения на административно-производствените правила по ЗУБ.

Предвид така установеното, съдът намира, че са налице предпоставките на чл. 13, ал. 1, т. 1 и 2 ЗУБ, за да се приеме, че молбата е явно неоснователна. Решението е издадено при правилно тълкуване и прилагане на материалния закон.

Видно от интервюто, жалбоподателката е посочила, че в страната си по произход лично не е имала проблеми с властите в държавата по произход; не е имала проблеми заради религията, нито някакви други проблеми. Единствените конкретни твърдения, които сочи са, че не е могла адекватно да се лекува; имало е срещу нея криминално деяние – откраднали ѝ чантата.

Ето защо следва да се направи извод, че твърденията на оспорващия пред съответното длъжностно лице в ДАБ не съдържат данни за осъществено спрямо нея конкретно преследване от страна на официалните власти в родината му, нито за оказване на конкретен контрол или натиск от друга група или групировка по причини на етническа принадлежност, раса, религия, принадлежност към определена социална група.

Въз основа на събраните доказателства съдът намира, че не може да се направи извод, че жалбоподателят търси закрила именно поради осъществено спрямо него преследване по смисъла на чл.8, ал.4 от ЗУБ - поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение.

На следващо място, не се сочи и не се установява да има преследване поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, което да стои в причинна връзка с напускането на страната по произход.

По отношение на извода за липсата на основания за прилагане на хуманитарен статут по чл.9 от ЗУБ, съдът също намира, че решението е издадено при правилно прилагане на материалния закон. Съгласно чл.9, ал.1 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства – смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, тежки и лични заплахи върху живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случаи на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Чл.9, ал.2 от ЗУБ предвижда, че тежките посегателства могат да възникнат от действия или бездействия на държавен орган или организация, на която държавата не може или не желае ефективно да противодейства. По силата на чл.9, ал.8 от ЗУБ хуманитарен статут може да бъде предоставен и по други причини от хуманитарен характер, както и поради причините, посочени в заключенията на Изпълнителния комитет на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците.

Видно от цитираните по-горе справки, не се установяват и разширенията, дадени в тълкувателно решение на Съда на Европейските общности от 17 февруари 2009г. по дело № С-465/07 и тълкувателно решение на Съда на Европейския съюз от 30 януари 2014г. по дело № С-285/12 по тълкуването на чл.15, б. “в” от директива 2011/95/ЕС, които се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ.

При изследване на териториалния обхват и степента на насилието в ДР К., административният орган е установил, че в държавата по произход на чужденеца, въпреки наличието на спорадични инциденти, обстановката не достига до границите на въоръжен конфликт, по смисъла, заложен в международното право и правото на Европейския съюз. Налице е възможност за вътрешно разселване.

Следователно, от доказателствата по делото не може да се направи извод, че са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на държавата си по произход жалбоподателят би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплаха, което е обстоятелство, относимо към предоставянето на хуманитарен статут.

Настоящият състав споделя изводите на ответника, че твърденията за липса на адекватно лечение на диабет не могат да се приемат като хуманитарни. Действително, би могло да се посочи, че като цяло за страната диагностицирането и достъпът до лечение на диабет са ограничени. Но, жалбоподателката е живеела в столицата, имала е постоянна работа преди напускането на страната; тя е била диагностицирана с диабет, като възможностите за лечение в този град са били на сравнително добро ниво /така справката, изготвена от ответника/.

Едновременно с това се установява, че по отношение на кандидата не са налице

предпоставки за предоставяне на статут по чл.8, ал.9 и чл.9, ал.6 от ЗУБ, доколкото той не е заявил член на семейството му да има предоставен статут на бежанец или хуманитарен статут в Република България. Личните, респ. - икономическите мотиви на жалбоподателя да остане в България не могат да бъдат оценени като хуманитарни по смисъла на чл.9, ал.8 от ЗУБ, както правилно е приел административният орган. Налице са предпоставките на чл. 13, ал. 1, т. 1 ЗУБ, за да се приеме, че молбата е явно неоснователна.

По така изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че оспореното решение е издадено при правилно прилагане на материалния закон, като административният орган е изложил подробни мотиви относно липсата на материалноправните условия за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия, съобразно фактите от личната му история и въпроса относно сигурността в страната по произход. Следователно не са налице отменителни основания по чл.146 от АПК за незаконосъобразност на административния акт и жалбата следва да се отхвърли като неоснователна.

Воден от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Р. М. М., гражданин на ДР К., ЛНЧ [ЕГН] срещу решение № УП-ОК1/12.11.2021 г. на Интервюиращ орган към председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет.

Решението НЕ подлежи на касационно обжалване.

СЪДИЯ: